

середовище через екологізацію сільськогосподарського землекористування, збереження й відтворення агроландшафтів.

Отже, під час вибору стратегічних пріоритетів екологізації в аграрному секторі економіки потрібно враховувати рівень екологічної безпеки всіх суб'єктів господарювання. Адже саме сучасний стан екологічної безпеки в аграрному секторі дає можливість сформулювати цільові орієнтири в системі розвитку екобезпечного виробництва.

УДК 378.1:504.3

ЕКОЛОГІЧНЕ ВИХОВАННЯ ЯК ПРОВІДНИЙ НАПРЯМОК ВИХОВАННЯ МОЛОДІ У СУЧАСНІЙ ВИЩІЙ ШКОЛІ УКРАЇНИ

Гирля Л. М., канд. хім. наук, доцент
Миколаївський національний аграрний університет

Виховна робота у вищих навчальних закладах України складається з багатьох напрямів. Одним з них є екологічне виховання молоді. Питання екологічної освіти та виховання – одне з найважливіших питань на сучасному етапі ліквідації екологічної кризи, від вирішення якого залежить значною мірою оздоровлення соціально-економічного стану держави, відтворення природно-ресурсного потенціалу України.

В аграрних ВНЗ саме система екологічного виховання має допомогти майбутнім працівникам сільськогосподарського виробництва зрозуміти логіку природи, зв'язок законів її розвитку, узгодження свого існування, своїх соціальних і виробничих потреб з цими законами, зрозуміти, що у природі існують заборони, порушувати які людина не має права, якщо хоче вижити.

Метою представленої роботи є узагальнення теоретичних відомостей з питань екологічного виховання молоді на основі наукових джерел.

Екологічне виховання представляє собою процес систематичного та цілеспрямованого впливу на духовний і фізичний розвиток особистості з метою формування еколого-гуманістичного світогляду, підготовки до виробничої, громадської та культурної діяльності.

Екологічне виховання та інформування населення, екологічна підготовка кадрів названі в документах на Всесвітньому Самміті в Йоганнесбурзі одним із важливих і необхідних засобів здійснення переходу до сталого розвитку у XXI столітті всіх країн світу. Екологічне виховання, крім екологічних знань, охоплює широкий спектр найрізноманітніших людських якостей і характеристик, певний світогляд і світосприйняття, моральні, правові, екологічні, соціальні принципи та норми. Тому воно не мислиться окремо від естетичної, моральної, правової освіти та виховання.

Невід'ємним атрибутом екологічного виховання є практична діяльність

кожної людини, спрямована на охорону природного середовища, захист тваринного та рослинного світу в місцях її проживання. Усвідомлення кожним власної відповідальності за стан природного середовища, безпосередня участь в екологічній діяльності можуть стати вирішальними факторами не тільки оздоровлення природного оточення в місцях проживання, праці та відпочинку, а й поліпшення глобальної екологічної ситуації. Це буде найбільш дієвим засобом екологічного виховання — формування гуманної, моральної, естетично розвинутої, духовно багатой і фізично здорової людини.

Серед соціальних екологічних інститутів першорядне місце, безумовно, займає система освіти і виховання — школа та вищі навчальні заклади. Саме вони покликані закласти основи індивідуальної екологічної культури, дати екологічні знання, виховати любов до природи. Без перебільшення можна стверджувати, що від їх успіху або невдачі залежить, чи впораються з екологічною проблемою майбутні покоління.

Екологічна вихованість — це єдність екологічної свідомості та екологічної поведінки. На формування екологічної свідомості впливають екологічні знання й переконання. Перші екологічні знання здобувають на заняттях в середній школі, в подальшому розширюють їх та уточнюють протягом багатьох занять у вищій школі, перетворюють на переконання в необхідності жити в гармонії з природою.

Екологічне виховання безпосередньо пов'язане з екологічною освітою. Екологічна освіта — це елемент загальної освіти, спрямований на засвоєння студентами наукових основ взаємодії суспільства й природи для формування усвідомлення тісного взаємозв'язку всіх природних і соціальних процесів, необхідності захисту довкілля та його поліпшення, раціонального природокористування.

Метою екологічного виховання є формування особистості, яка має високий рівень екологічної культури, тобто володіє новою екологічною свідомістю, екологічним світоглядом, згідно з яким людина має взаємодіяти зі світом природи на основі розуміння його законів, співпрацювати з природою, а не керувати нею.

Екологічне виховання передбачає формування у студентської молоді основ глобального мислення та екологічної культури; оволодіння майбутніми фахівцями знаннями та практичними вміннями раціонального природокористування; виховання у молодого покоління почуття відповідальності за природу як національне багатство.

Завданнями екологічного виховання є постійне інформування студентів про проблеми природного походження та їх вплив на рівень здоров'я населення країни і світу; інструктування їх з приводу поведінки у зонах різнорідних природних катастроф; залучення до поширення знань серед населення про бережливе ставлення до навколишнього світу; спонукання до примноження природних багатств; використання природних засобів у навчально-виховному процесі; поповнення знань з екології шляхом ознайомлення з науковими та науково-популярними джерелами відомих

вітчизняних учених тощо. Екологічне виховання у вищій школі забезпечується шляхом вивчення спецкурсів, накопичення студентами необхідної інформації через відвідування Інтернет-сайтів, спілкування з досвідченими спеціалістами природничих кваліфікацій.

Отже, екологічне виховання молодого покоління є важливою проблемою сьогодення, що полягає в оволодінні науковими знаннями про довкілля, формуванні знань і вмінь дослідницького характеру, розумінні сучасних проблем навколишнього природного середовища, формуванні екологічної свідомості та культури особистості.

УДК338.43:635.07:504.03(477)

ОСНОВНІ АСПЕКТИ ОРГАНІЧНОГО СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА В УКРАЇНІ

Ліннік В. П., здобувач вищої освіти
Дробітько А. В., канд. с.-г. наук, доцент
Нікончук Н. В., канд. с.-г. наук, доцент
Миколаївський національний аграрний університет

На сьогоднішній день, все більшої значимості набуває розвиток органічного виробництва сільськогосподарської продукції в Україні. Актуальність даної теми обумовлена низкою переваг. Серед них: економічні, екологічні, соціальні, тощо. Останнім часом, у світі відбувається інтенсифікація сільського господарства. Така тенденція негативно впливає не лише на навколишнє середовище, але й призводить до дефіциту природних ресурсів, без яких не можливе ефективне ведення агровиробництва. Таким чином, можемо відмітити, що органічне сільське господарство має ряд екологічних переваг. Основною з яких є зменшення викидів вуглекислого газу, закису азоту та метану. Адже саме вони призводять до глобального потепління, яке негативно позначається на результатах сільськогосподарської діяльності.

Основні аспекти в частині ведення органічного сільського господарства, досліджувалися у працях багатьох науковців. Вагомий внесок у дослідження даної теми зробили: О. Довгань, Я. Мандибура, М. Клітна, І. Брижань, С. Лушпаєвта інші. Проте, органічне виробництво сільськогосподарської продукції в Україні, з кожним днем набуває все більшої актуальності та потребує подальших досліджень.

Варто відмітити, що органічне сільське господарство має об'єднувати всі сільськогосподарські системи, які сприяють екологічному, соціальному та економічно ефективному виробництві сільськогосподарської продукції. Воно ґрунтується на певних принципах. Зокрема: принцип здоров'я, екології,